

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angelček“

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. januarija 1897.

Leto XXVII.

Novo leto 1897.

Z rokó tresočo piše starček,
Krog njega kupi knjig se pnó:
„Sovraštva dve končal sem knjigi,
Že tretja skoro polna bó.

Miru še ni! Največ sovraštva
Rodí ta gruda, reve dol.
Napisal druge sem grehote,
Njih knjige prazne so na pol.

Brezumni človek bridko toži,
Da sreče več na svetu ni.
Kako-li, če jo tamkaj išče,
Kjer solza teče, lije kri?

Kjer množica trpi, umira,
Kako živél bi srečno tam?
Kedar bo srečno vse krog tebe,
Takrat boš srečen tudi sam!“

Kolo v zvoniku se obrne,
In ura bije polnoči.
„Končano!“ vsklikne starec, knjigo
Zapre, na kup jo položi.

„Končano bodi vse, končane
Grehot, sovraštva knjige te!“
Grmado knjig zapali starček,
Postavi sam se vrhu nje.

Praskeče ogenj, kvišku pleza,
Do glave starčka je objel . . .
Odbije polnoči, in starček
In kup se premeni v pepel.

A glej, iz mrtvega pepela
Mogočen hkrati švigne žar,
Obrazek se pojavi krasen,
Očesec ljubeznivih par.

Mladenič zal smehlja se v žaru,
Po srcih vstaja vrt nadej . . .
A kaj mladenič, — leto novo,
V pozdravu nam želi najprej?

„Mej vami naj sovraštvo mine,
Drug drugemu roko podaj.
Kot prerrojene v delu istem
Strmé vas svet zagleda naj!“